

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie skargi J. S. i R. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt V Ca [...], wydanego w sprawie
z powództwa J. S. i R. S.
przeciwko W. P. i Miasta W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2020 r.

- 1) odrzuca skargę,**
- 2) zasądza od J. S. na rzecz W. P. kwoty 900 (dziewięćset) zł
tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą,**
- 3) zasądza od R. S. na rzecz W. P. kwoty 900 (dziewięćset) zł
tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w W. na skutek apelacji Powodów J. S. i R. S. oddalił apelację od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 18 stycznia 2016 r.. Sąd Rejonowy umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o nakazanie przywrócenia stanu poprzedniego, oddalił powództwo o zapłatę i zasądził od powodów solidarnie na rzecz każdego z pozwanych tj. W. P. i Miasta W. koszty postępowania.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego prawomocnego postanowienia złożyli Powodowie. Skarżący zarzucili powyższemu orzeczeniu z 22 marca 2017 r. naruszenie prawa procesowego i materialnego. W 23 punktach wymienione zostało szereg przepisów, jak również przywołano całe ustawy. W konkluzji wskazano, iż naruszenia opisanych przepisów doprowadziły do niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem. Jako szkodę wskazano utratę przedmiotu sporu o wartości 8.447 zł oraz nienależną korzyść majątkową uzyskaną kosztem Powodów przez Pozwanego nr 2, tj. każdy z Powodów poniósł szkodę w kwocie 4.223,50 zł. W skardze zawarto stwierdzenie dotyczące niemożności wzruszenia zaskarżonego wyroku w drodze środków prawnych innych niż złożona skarga.

W odpowiedzi na skargę Pozwany Miasto W. wniósł o oddalenie skargi oraz o zasądzenie od Powodów solidarnie na jego rzecz kosztów procesu.

Pozwana W. P. wniosła o odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej, a w razie nieuwzględnienia powyższego wniosku o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, względnie o jej oddalenie. Złożyła również wniosek o zasądzenie od Powodów solidarnie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości potrójnej stawki minimalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlegała odrzuceniu.

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a także wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Dopełnienie wymienionych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy. Uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zatem brak któregośkolwiek z powyższych elementów konstrukcyjnych skargi skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Wymagania te powinny być bowiem spełnione kumulatywnie, zaś każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od pozostałych (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 lipca 2005 r., sygn. akt IV CNP 1/05 oraz z 7 sierpnia 2012 r., sygn. akt III CNP 14/12, niepublikowane).

Każdy z wymienionych elementów jest indywidualny i niezależny, przy czym w skardze wszystkie muszą być wyodrębnione i wypełnione odpowiednią treścią. Pominięcie lub nieprawidłowe skonstruowanie choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt V CNP 56/14).

Skarżący uzasadniając podstawy skargi, w sposób nieczytelny przytoczyli podstawy jej złożenia, a uzasadnienie w głównej mierze sprowadzało się do przytoczenia wielu orzeczeń różnych sądów, bez osadzenia w realiach sprawy. Samo stwierdzenie, że naruszenie miało charakter rażący, oczywisty i kwalifikowany nie poddaje się weryfikacji na podstawie skargi. Nie spełnia

wymagań stawianych skardze wymienienie szeregu (kilkudziesięciu) przepisów prawa, z którymi zaskarżony wyrok w ocenie Skarżących miałby być niezgodny. Nie jest rolą Sądu Najwyższego poszukiwanie związku pomiędzy powołanymi w skardze przepisami, a kwestionowanym w skardze orzeczeniem.

Nadto skarga w niniejszej sprawie nie spełnia wymagania, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. uprawdopodobnienia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego dotyczy. W tym zakresie niezbędne jest każdorazowo przedstawienie przez skarżącego wyodrębnionego wyводу, w ramach którego powinno nastąpić uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, ze wskazaniem rodzaju oraz rozmiaru szkody, chwili jej wystąpienia, a także istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a wydaniem zaskarżonego wyroku. Skarżący w niniejszej sprawie wskazali, iż szkoda wynika z utraty przedmiotu sporu o wartości 8.477 zł oraz nienależnej korzyści majątkowej w wysokości 2.400 zł uzyskanej ich kosztem przez Pozwanego 2. Uzasadnienie w skardze nie zawiera wyводу obejmującego wskazanie tego, w jaki sposób nastąpiła utrata przedmiotu sporu i powiązania tej utraty z wydanym orzeczeniem. Nie powołano ani nie przedstawiono dowodów lub innych środków uwiarygodniających twierdzenie o poniesieniu szkody oraz jej wysokości.

Na podstawie art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Skarżący powinni przeprowadzić prawniczą analizę przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący w żaden sposób nie uzasadnili, czy przysługiwały im inne środki prawne do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia, ani dlaczego uważają, iż nie było takich podstaw, bądź z jakiego powodu z nich nie skorzystali.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 424¹² k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 oraz § 15 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.).